Heaving Room, 20 Nov 2026 – 7 Feb 2027
W139, Warmoesstraat 139, 1012 JB Amsterdam,
Wed – Sun, 12.00 – 18.00

HEAVING ROOM

Rosa Klerkx

Michelle Chang Qin

John Smith

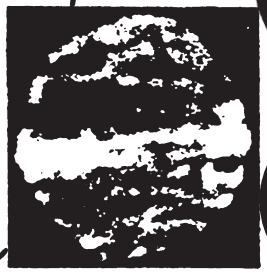
Bin Koh

Jame St Findlay

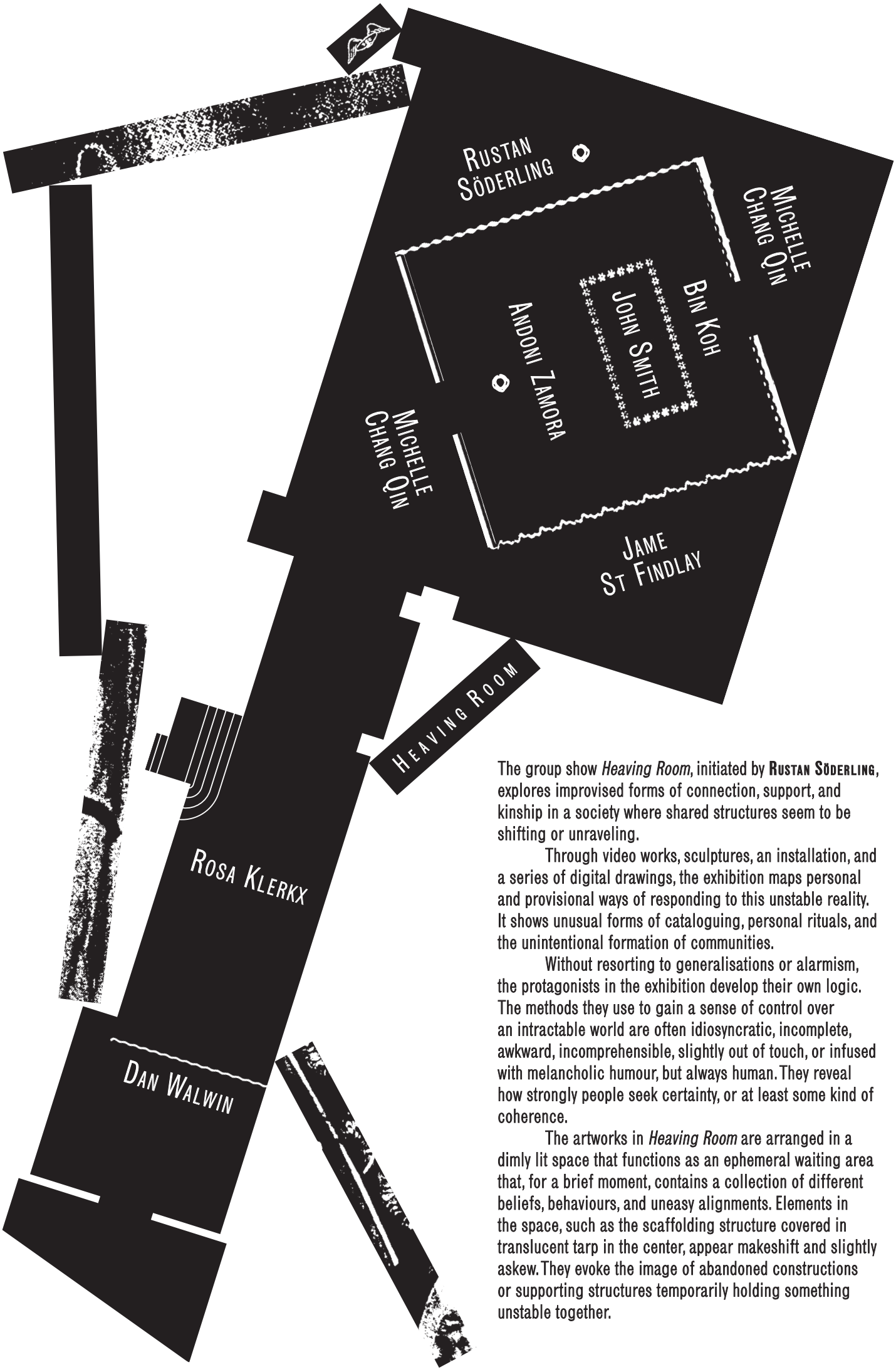
Andoni Zamora

Rustan Söderling

Dan Walwin

W139

The group show *Heaving Room*, initiated by **Rustan Söderling**, explores improvised forms of connection, support, and kinship in a society where shared structures seem to be shifting or unraveling.

Through video works, sculptures, an installation, and a series of digital drawings, the exhibition maps personal and provisional ways of responding to this unstable reality. It shows unusual forms of cataloguing, personal rituals, and the unintentional formation of communities.

Without resorting to generalisations or alarmism, the protagonists in the exhibition develop their own logic. The methods they use to gain a sense of control over an intractable world are often idiosyncratic, incomplete, awkward, incomprehensible, slightly out of touch, or infused with melancholic humour, but always human. They reveal how strongly people seek certainty, or at least some kind of coherence.

The artworks in *Heaving Room* are arranged in a dimly lit space that functions as an ephemeral waiting area that, for a brief moment, contains a collection of different beliefs, behaviours, and uneasy alignments. Elements in the space, such as the scaffolding structure covered in translucent tarp in the center, appear makeshift and slightly askew. They evoke the image of abandoned constructions or supporting structures temporarily holding something unstable together.

A video by **Dan Walwin**, at the entrance of the exhibition, invites the viewer to reflect on their own position: Are you the one directing the movement or the one undergoing the journey? At first glance, the isolated individuals in **Rosa Klerkx**'s video installation appear withdrawn, but as their movements alternate, converge, and drift apart again, a sense of connection begins to emerge. **Michelle Chang Qin**'s sculptures resemble the remains of improvised life rafts from a parallel universe while revealing how working bodies move invisibly through systems of commerce and authority. In the work of **Rustan Söderling**, we follow a man documenting the mysterious appearance of horseshoe crabs along the shorelines of a coastal island. The phenomenon could point to an ecological warning, a collective delusion, or even a hoax. **Jame St Findlay**'s film is part odyssey, part pilgrimage, and part love song to a world that is becoming increasingly industrialised and seems to need us less and less. In a series of drawings, **Bin Koh** mysteriously recontextualises a bureaucratic institution. The familiar Dutch blue tax envelope is used as a frame for small drawings, disrupting its pervasive function. Through the form of a sculptural installation, **Andoni Zamora** explores the relationship between spirituality and language, and the different, coexisting versions of ourselves. **John Smith**'s film turns its gaze toward the smallest details of his home, which is about to be demolished. A physical space becomes a landscape of memories, humour, and loss.

During the exhibition's running time, *Heaving Room* will be activated through a public programme featuring, among others, guided tours and talks with participating artists, a roleplaying game with **Tom K Kemp**, and a workshop on doomer food with **The Center for Genomic Gastronomy**. Fanzine makers **Dark and Stormy** will work with visitors on an alternative exhibition catalogue. Full programme on W139.nl.

De groepstentoonstelling *Heaving Room*, geïnitieerd door **Rustan Söderling**, toont geïmproviseerde vormen van verbinding, houvast en verwantschap in een samenleving waarvan de gemeenschappelijke structuren aan het verschuiven zijn en uiteen lijken te vallen.

Aan de hand van videowerken, sculpturen, een installatie, en een serie digitale tekeningen brengt de tentoonstelling persoonlijke en provisorische manieren in kaart waarmee mensen reageren op een instabiele werkelijkheid. Ze presenteert eigenaardige vormen van catalogisering, persoonlijke rituelen en onbedoelde gemeenschapsvorming.

Zonder te vervallen in algemeenheden of alarmisme, ontwikkelen de hoofdpersonages in de tentoonstelling eigen logica's. De methodes die ze hanteren om grip te krijgen op een weerbarstige wereld zijn weliswaar eigenzinnig, onvolledig, ongemakkelijk, onnavolgbaar, lichtelijk wereldvreemd, of doordrongen van melancholische humor, maar zijn altijd menselijk. Ze laten zien hoezeer we zekerheid, of op zijn minst een soort samenhang, proberen te vinden.

De kunstwerken in *Heaving Room* bevinden zich in een schaars verlichte ruimte die fungeert als een tijdelijke wachtruimte waar verschillende overtuigingen, gedragingen en ongemakkelijke afstemmingen kortstondig samenkomen. In het midden van de ruimte staat een steigerconstructie bedekt met doorschijnend zeil. Elementen in de ruimte ogen provisorisch en staan enigszins uit het lood. Ze roepen het beeld op van achtergelaten constructies of steunstructuren die iets instabiels tijdelijk bijeenhouden.

Een video van **Dan Walwin**, bij de ingang van de tentoonstelling, nodigt de kijker uit om na te denken over hun eigen positie: Ben je degene die de beweging stuurt, of degene die de reis ondergaat? De geïsoleerde personen in de video-installatie van **Rosa Klerkx** lijken op het eerste gezicht in zichzelf gekeerd, maar naarmate hun bewegingen elkaar afwisselen, samenvallen en weer uiteenlopen, ontstaat er een gevoel van verbondenheid. De sculpturen van **Michelle Chang Qin** doen denken aan restanten van geïmproviseerde reddingsvlotten uit een parallel universum. Maar ze leggen ook bloot hoe werkende lichamen zich onzichtbaar bewegen door systemen van handel en gezag. In het werk van **Rustan Söderling** volgen we een man die de mysterieuze verschijning van degenkrabben documenteert. Het verschijnsel zou een ecologische waarschuwing kunnen zijn, een collectieve waanvoorstelling, of zelfs een hoax. De film van **Jame St Findlay** is deels odyssee, deels pelgrimstocht en deels liefdeslied voor een wereld die steeds verder industrialiseert, en ons niet meer nodig heeft. In een serie tekeningen geeft **Bin Koh** op mysterieuze wijze een nieuwe context aan een bureaucratisch instituut. De vertrouwde blauwe Nederlandse belastingenvelop dient als kader voor kleine tekeningen, waardoor de gebruikelijke functie ervan wordt verstoord. De installatie van **Andoni Zamora** richt zich op de relatie tussen spiritualiteit en taal, en de verschillende versies van onszelf die naast elkaar kunnen bestaan. De film van **John Smith** richt zijn blik op de kleinste details van zijn huis dat op het punt staat gesloopt te worden. Een fysieke ruimte verandert in een landschap van herinneringen, humorben verlies.

Gedurende de looptijd van de tentoonstelling wordt *Heaving Room* geactiveerd met een contextprogramma bestaande uit onder meer rondleidingen en ontmoetingen met deelnemende kunstenaars, een rollenspel met **Tom K Kemp**, een workshop over doomer food met **The Center for Genomic Gastronomy**. Ook gaan fanzine makers **Dark and Stormy** met bezoekers aan de slag om in verschillende sessies een alternatieve tentoonstellingscatalogus te maken. Het volledige programma vind je op W139.nl.

Rosa Klerkx
Empty Goals Are Filled with Air

Rosa Klerkx (b. 1996, the Netherlands) works with video, performance, photography, and sound, creating layered compositions that explore themes of emptiness, disconnection, alienation, and belonging. Often set in vast landscapes or overlooked interiors, her work uses instructive methods and notation systems to develop loose, slow, and repetitive choreographies. Through this approach, she reflects on how we move through the world—and how we search, quietly, for connection within it.

In *Empty Goals Are Filled with Air* (25:45 min, 2025), four characters appear on separate screens, each framed within a specific location. Set around urban peripheries and an old theatre, the spaces evoke a sense of being on the edge of things. The performers in this work were selected through an open call and have no prior connection to one another. Yet, as their movements fall in and out of sync, a sense of connection or relationship begins to emerge.

The accompanying music for the work, titled *I've Been Waiting for You* (2025), includes a cover of Jim Croce's song *Operator*.

Rosa Klerkx (geb. 1996, Nederland) werkt met video, performance, fotografie en geluid. In haar gelaagde composities worden thema's als leegte, vervreemding, onthechting en verbondenheid verkend. Haar werk speelt zich vaak af in uitgestrekte landschappen of vergeten interieurs. Instructieve methodes en notatiesystemen worden gebruikt voor de ontwikkeling van losse, trage en repetitieve choreografieën. Hiermee reflecteert ze op hoe we ons door de wereld bewegen, en hoe we daarin, in stilte, naar verbinding zoeken.

In *Empty Goals Are Filled with Air* (25:45 min, 2025) verschijnen vier personages op afzonderlijke schermen, elk binnen een specifieke locatie in beeld gebracht. De ruimtes, gelegen in de stedelijke periferie en in een oud theater, geven het gevoel zich aan de rand van iets te bevinden. De performers in dit werk zijn geselecteerd via een open oproep en hebben geen eerdere band met elkaar. Toch lijkt er een gevoel van verbondenheid of onderlinge relatie te ontstaan wanneer hun bewegingen afwisselend synchroon lopen en weer uiteenvallen.

De begeleidende muziek bij het werk, getiteld *I've Been Waiting for You* (2025), bevat onder meer een cover van het nummer *Operator* van Jim Croce.

Dan Walwin
op

Dan Walwin's (b. 1986, United Kingdom) work puts emphasis on the simple acts of looking and listening, and observes dissonances in imposing rigid logic onto the actual and physical. From this comes a sense of awkward play, resulting in compositions that contain accidents and sensuousness by design.

In the video *op* (6:47 min, 2013), a device makes a path along a predetermined course, illuminated by a series of fiery light sources. They peak and burn out, and still the device appears to continue onward through moments of darkness. Between pilot and passenger, the viewer is invited to choose where to hold themselves within the arrangement.

Dan Walwin (geb. 1986, Verenigd Koninkrijk) legt in zijn werk de nadruk op de eenvoudige handelingen van kijken en luisteren, en op het waarnemen van dissonanties die ontstaan wanneer een rigide logica wordt opgelegd aan de werkelijkheid en de fysieke wereld. Hieruit ontstaat het gevoel van een onwennig spel dat resulteert in composities waarin ruimte ontstaat voor toeval en zintuiglijkheid.

In de video *op* (6:47 min, 2013) volgt een apparaat een vooraf bepaald traject waarbij het wordt verlicht door een reeks vurige lichtbronnen. Wanneer deze lichtbronnen hun hoogtepunt bereiken en uitdoven, blijft het apparaat zijn weg vervolgen door momenten van duisternis. Het is aan de kijker om te bepalen welke positie die binnen het geheel inneemt: die van piloot of passagier.

Michelle Chang Qin
The goat stood still
Utterance

Michelle Chang Qin (b. 1996, China) works with improvised structures and discarded materials. She translates gestures and spatial expressions observed in sites of production into sculptural forms. Her work reflects the rhythms of repetitive labour in which the body continually adjusts to the task at hand while the mind slips between the immediate and the imagined.

In her sculptures and installations, materials accumulated through informal economies are interwoven with industrial materials such as cement, steel, rubber, and fibreglass. The tensions and failures that emerge from these combinations reveal forms of situated ingenuity that often go unnoticed. Her work considers how working bodies move through the systems and spaces of commerce and authority—systems that rely on this movement while often keeping it out of sight.

The sculptures *The goat stood still* (2023) and *Utterance* (2023) resemble the remains of makeshift life rafts from a parallel universe. They seem to have lost their function, if they ever had one to begin with. They ask: What remains of an object when its purpose disappears? Can it still carry knowledge that we no longer know how to read?

Michelle Chang Qin (geb. 1996, China) werkt met geïmproviseerde constructies en afgedankte materialen. Ze vertaalt de gebaren en ruimtelijke kenmerken, die ze observeert op plekken waar productie plaatsvindt, naar sculpturale vormen. Haar werk weerspiegelt de ritmes van repetitieve arbeid, waarbij het lichaam zich voortdurend aanpast aan de taak die voorhanden is terwijl de geest zich tussen het waarneembare en het ingebeelde beweegt.

In haar sculpturen en installaties combineert ze materialen die afkomstig zijn uit informele economieën met industriële materialen zoals cement, staal, rubber en glasvezel. De spanningen en mislukkingen die uit deze combinaties ontstaan, onthullen vormen van vindingrijkheid die specifiek zijn voor een bepaalde situatie en vaak onopgemerkt blijven. Haar werk onderzoekt hoe werkende lichamen zich bewegen door de systemen en ruimtes van handel en gezag; systemen die afhankelijk zijn van deze beweging, maar deze tegelijkertijd vaak aan het zicht onttrekken.

De sculpturen *The goat stood still* (2023) en *Utterance* (2023) doen denken aan de resten van geïmproviseerde reddingsvlotten uit een parallel universum. Als ze ooit al een functie hebben gehad, lijken ze die te hebben verloren. Het doet ons afvragen: Wat blijft er over van een object wanneer het zijn doel verliest? Kan het nog kennis in zich dragen die we niet langer weten te lezen?

Rustan Söderling
CRABS

Rustan Söderling (b. 1984, Sweden) is an artist and film maker based in Amsterdam. Working with moving images across documentary, fiction, and animation, he explores how images and stories shape our understanding of reality. His work draws on the unstable relationship between technology, cultural narratives, and systems of belief; the place where the distinction between what is recorded, constructed, and imagined becomes increasingly uncertain.

His new work *CRABS* (34 min, 2026) follows a man documenting the mysterious appearance of horseshoe crabs along the shorelines of the coastal island where he lives. As the infestation spreads, strange effigies appear among the debris-strewn beaches and cliffs, and the crabs themselves gradually seep into the everyday life of the island. He gathers video evidence while developing his own theories about what is happening; the phenomenon could be an ecological warning, a collective delusion, or a hoax. The line between documentation, belief, and delusion starts to crumble. What begins as something otherworldly gradually becomes rumour, then a product, and eventually just another part of everyday life.

Rustan Söderling (geb. 1984, Zweden) is kunstenaar en filmmaker, gevestigd in Amsterdam. Met bewegend beeld, op het snijvlak van documentaire, fictie en animatie, onderzoekt hij hoe beelden en verhalen ons begrip van de werkelijkheid vormgeven. Zijn werk richt zich op de wankele verhouding tussen technologie, culturele narratieven en geloofssystemen; het kruispunt waarop het steeds moeilijker wordt om onderscheid te maken tussen wat is vastgelegd, wat is geconstrueerd en wat is verbeeld.

Zijn nieuwe werk *CRABS* (34 min, 2026) volgt een man die de mysterieuze verschijning van degenkrabben documenteert langs de kustlijn van het eiland waar hij woont. Terwijl de plaag zich verspreidt, verschijnen er vreemde beeltenissen tussen het aangespoelde afval op stranden en kliffen. Geleidelijk doordrenken de krabben het dagelijks leven op het eiland. De hoofdpersoon verzamelt videobewijs en ontwikkelt zijn eigen theorieën over wat er gaande is: het verschijnsel zou een ecologische waarschuwing kunnen zijn, een collectieve waanvoorstelling of een hoax. De grens tussen documentatie, geloof en waanideeën vervaagt. Wat begint als iets onwerkelijks, verandert geleidelijk in een gerucht, vervolgens in een product en uiteindelijk in een onderdeel van het dagelijks leven.

HEAVING ROOM

Jame St Findlay
The Whorl

Jame St Findlay (b. Scotland) is an artist and filmmaker whose work deals with themes of collapse, the self, the omnipotence of commerce, and time as a thing that must be passed through. Working across film, sculpture, and composition, St Findlay's practice operates in a zone between the metropolitan and the pastoral, often utilising and combining motifs and imagery from both worlds.

Filmed between the city of London, the Thames Estuary, and the landscapes of St Findlay's youth, *The Whorl* (32 min, 2024) is part odyssey, part pilgrimage, and part love song to an increasingly industrialised world that doesn't need us. Financial districts, petrochemical plants, quarries, and former NATO listening stations form the backdrop as exhausted men in suits collect and drink river water, goths rebel without impact against the oppressive architecture of a post-war coastline, and a lone figure walks amongst monumental machines and down long country roads. Time stands still, cycles repeat themselves, the blades of turbines spin.

Jame St Findlay (geb. in Schotland) is een kunstenaar en filmmaker die zich bezighoudt met thema's als verval, het zelf, de macht van de commercie en tijd als iets waar je doorheen moet. Werkend met film, sculptuur en compositie, beweegt St Findlay's praktijk zich in een gebied tussen het grootstedelijke en het pastorale, waarbij motieven en beelden uit beide werelden worden gebruikt en gecombineerd.

The Whorl (32 min, 2024) is gefilmd in Londen, aan de monding van de Theems, en in de landschappen waar St Findlay opgroeide. Het werk is deels odyssee, deels pelgrimstocht en deels liefdeslied voor een wereld die steeds verder industrialiseert, en ons niet meer nodig heeft. Financiële districten, petrochemische fabrieken, steengroeven en voormalige NAVO-luisterposten vormen het decor. Uitgeputte mannen in pak verzamelen rivierwater en drinken het, goths komen zonder enig effect in opstand tegen de beklemmende architectuur van een naoorlogse kustlijn, en een eenzame figuur loopt tussen monumentale machines en over lange landwegen. De tijd staat stil, cycli herhalen zich en de wieken van windturbines blijven draaien.

Bin Koh
I Love You

Bin Koh (b. 1990, South Korea) explores how images develop into symbolic orders and take on new meanings across different materials and contexts. She is not so much interested in what an image depicts, but in what happens when an image itself becomes a context that encompasses space and time. Her work draws on instinct, belief, offering, and exchange. Symbols function as a means of preserving and transmitting memory.

The series *I Love You* consists of small drawings made using an ASCII character set. Each drawing is framed within the window of a familiar Dutch blue tax envelope. The envelope refers to systems of bureaucracy and state authority, and the information and obligations that come with them. Yet the drawings disrupt this familiar function. The window becomes a frame that distorts the image. The drawings seem to hint at a message, but leave us wondering what it means and why it remains hidden.

Bin Koh (geb. 1990, Zuid-Korea) onderzoekt hoe beelden uitgroeien tot symbolische systemen, en nieuwe betekenissen krijgen via verschillende materialen en contexten. Het gaat haar niet zozeer om wat een beeld zegt, maar om wat er gebeurt wanneer een beeld zelf een context wordt die ruimte en tijd omvat. Haar werk put uit instinct, geloof, het brengen van offers en uitwisseling. Symbolen fungeren als middelen om herinneringen vast te houden en door te geven.

De serie *I Love You* bestaat uit kleine tekeningen die zijn gemaakt met behulp van een ASCII-tekenset. Elke tekening is ingekaderd in het venster van de vertrouwde blauwe Nederlandse belastingenvelop. De envelop verwijst naar systemen van bureaucratie en staatsgezag, en naar de informatie en verplichtingen die daarmee gepaard gaan. De tekeningen verstoren deze vertrouwde functie echter. Het venster wordt een kader dat het beeld vervormt. De tekeningen lijken op een boodschap te wijzen, maar laten ons achter met de vraag wat die boodschap inhoudt en waarom ze verborgen blijft.

Andoni Zamora
Red Tongue

Andoni Zamora (b. 1992, Basque Country) works with space and performance, exploring the relationship between perception, reality, and fiction. He uses scripts and real memories to construct site-specific narratives that move between lived experience and representation. The audience's gaze and presence are central to his work, determining how each piece unfolds and how it is experienced.

His new sculptural installation, *Red Tongue* (2026), draws on Mingorri, a demon-like figure from the traditional Good Friday procession in Lekeitio, a coastal town in the Basque Country of Spain. By reproducing Mingorri within the exhibition's architecture, Zamora brings elements of its cultural presence into the space and reshapes them, setting the scene for an encounter between two voices. Through a sound piece embedded within the installation, the work brings these voices together in a conversation in which they express their thoughts, confess, and react to each other's presence. Their tongues point to the thin line between one thought and another, one word and another, an intrusive thought and an action, and to the different, coexisting versions of ourselves.

Andoni Zamora (geb. 1992, Baskenland) werkt met ruimte en performance, en onderzoekt de relatie tussen waarneming, werkelijkheid en fictie. Hij gebruikt scripts en echte herinneringen om locatiegebonden verhalen te construeren die zich bewegen tussen geleefde ervaring en representatie. De blik en aanwezigheid van het publiek staan hierin centraal en bepalen hoe elk werk zich ontvouwt en wordt ervaren. Het zijn open situaties waarin ruimte, handeling en toeschouwers samenkomen en een gedeelde ervaring creëren.

Zijn nieuwe sculpturale installatie, *Red Tongue* (2026), is gebaseerd op Mingorri, een demoon-achtig figuur uit de traditionele Goede-Vrijdagprocessie in Lekeitio, een kustplaats in het Spaanse Baskenland. Door Mingorri te reproduceren binnen de architectuur van de tentoonstelling, plaatst Zamora elementen van diens culturele aanwezigheid in de ruimte en geeft hij deze opnieuw vorm. Zo creëert hij de setting voor een ontmoeting tussen twee stemmen. In het bijbehorende geluidswerk komen deze stemmen samen in een gesprek waarin ze gedachten uitspreken, bekentenissen doen en op elkaars aanwezigheid reageren. Hun tongen wijzen op de dunne grens tussen de ene gedachte en de andere, tussen het ene woord en het andere, tussen een opdringerige gedachte en een handeling, en op de verschillende versies van onszelf die naast elkaar kunnen bestaan.

John Smith
Home Suite

John Smith's (b. 1952, United Kingdom) films are influenced by conceptual art and experimental approaches to film making, as well as by the storytelling power of spoken language. Over a life spanning career he has developed a body of work that blurs the boundaries between documentary and fiction, and between representation and abstraction. Often starting from everyday situations, his carefully constructed films transform reality and playfully explore how cinema shapes what we see and expect. Humour is a recurring element in his work, which often challenges our assumptions about film.

In *Home Suite* (96 min, 1993–1994), Smith takes the viewer on a close-up journey through the interior of his home shortly before it will be demolished. Through details of rooms and everyday objects, he recalls moments from the life lived there: emotional scenes that unfolded on the stair carpet, the mystery of the many toothbrushes, and the challenges of decorating the bathroom. By zooming in on these fragments, Smith turns the physical space into a landscape of memory, humour, and loss.

John Smith (geb. 1952, Verenigd Koninkrijk) laat zich in zijn films beïnvloeden door conceptuele kunst, experimentele benaderingen van filmmaken, en de verhalende kracht van gesproken taal. In de loop van zijn lange carrière heeft hij een oeuvre ontwikkeld dat de grenzen tussen documentaire en fictie, en tussen representatie en abstractie, doet vervagen. Zijn zorgvuldig geconstrueerde films vertrekken vaak vanuit alledaagse situaties, transformeren de werkelijkheid en onderzoeken op speelse wijze hoe cinema bepaalt wat we zien en verwachten. Humor is een terugkerend element in zijn werk waarin hij onze aannames over film regelmatig op de proef stelt.

In *Home Suite* (96 min, 1993–1994) neemt Smith de kijker mee op een reis, in close-up, door het interieur van zijn woning kort voordat deze wordt gesloopt. Aan de hand van details van kamers en alledaagse voorwerpen, haalt hij herinneringen op aan gebeurtenissen uit het leven dat zich daar heeft afgespeeld: emotionele scènes die zich op het traploperstapijt ontvouwden, het mysterie van de vele tandenborstels en de uitdagingen van het inrichten van de badkamer. Door op deze fragmenten in te zoomen, verandert Smith de fysieke ruimte in een landschap van herinnering, humor en verlies.

Colophon

Initiated by Rustan Söderling
Visual identity by Malva Askerup and Jaehyun Kim

At W139, we work collectively and intersectionally on exhibitions, guided and led by the initiating artists that we invite. This exhibition has been developed by the artistic team with Tomas Adolfs leading the process, together with the team of W139: André Avelãs, Cari Călinici, Dana Claasen, Levi van Gelder, Dil Ghale, Geer van der Klugt, Monica Liu, Macarena Magaña Villar, Margarita Osipian, Annette Wolfsberger, Sofija Žadeikytė, and our amazing team of volunteers.

Bij W139 werken we collectief en intersectioneel aan tentoonstellingen, geleid door de kunstenaars die we uitnodigen. Deze tentoonstelling is ontwikkeld door het artistieke team, met als lead Tomas Adolfs, samen met André Avelãs, Cari Călinici, Dana Claasen, Levi van Gelder, Dil Ghale, Geer van der Klugt, Monica Liu, Macarena Magaña Villar, Margarita Osipian, Annette Wolfsberger, Sofija Žadeikytė, en ons fantastische team van vrijwilligers.

W139 is supported by the Amsterdam Fund for the Arts, the Mondriaan Fund, and 139 Friends. *Heaving Room* is made possible by het Cultuurfonds, the Exchanges programme by the Prince Claus Fund with the support of the Amsterdam City Council, and additional support of Gerrit Rietveld Academie.

W139 wordt ondersteund door het Amsterdams Fonds voor de Kunst, het Mondriaan Fonds en 139 Friends. *Heaving Room* is mede mogelijk gemaakt door het Cultuurfonds, het Exchanges programma van het Prins Claus Fonds met steun van de gemeente Amsterdam, en aanvullende ondersteuning van de Gerrit Rietveld Academie.

Een volledig overzicht van het contextprogramma is beschikbaar op W139.nl

A full overview of the public programme is available at W139.nl